

Sygn. akt XI W 4898/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokółant Anna Urbańska

w obecności oskarżyciela publicznego-----

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2015 roku w Warszawie

sprawy przeciwko **J. K.**

synowi Z. i M. z d. Z.

urodzonemu dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 14 grudnia 2014 roku ok. godz.16:50 w W. przy ul. (...) w sklepie (...) dokonał kradzieży mienia o wartości 280 zł na szkodę w/w sklepu

to jest o wykroczenie z art. 119§1 kw

orzeka

I obwinionego **J. K.** uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z tym, że ustala, że obwiniony ukraść czekolady marki M. i kawę, który to czyn stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 119§1 kw w z zw. z art. 19 kw wymierza obwinionemu karę 8 (osiem) dni aresztu;

II na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk zwalnia obwinionego w całości od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt XI W 4898/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 grudnia 2014 roku do sklepu (...) znajdującego się przy ul. (...) w W. przyszedł mężczyzna. Po wejściu do sklepu, wziął koszyk i udał się

w kierunku półek sklepowych. Po podejściu do półek włożył do koszyka czekolady i kawę. Następnie udał się za regały sklepowe, gdzie powyższe produkty przełożył do plecaka, po czym minął linię kasy fiskalnej nie płacąc za produkty włożone uprzednio do plecaka. Wobec tego pracownik ochrony sklepu – (...), widząc powyższe zachowanie mężczyzny na ekranie obsługiwanego przez siebie monitoringu, zablokował pilotem drzwi wyjściowe ze sklepu i ujął mężczyznę, którym okazał się J. K..

Po ujęciu, J. K. przyznał się do kradzieży i dobrowolnie wydał skradziony towar o łącznej wartości 280 złotych. W związku z ujawnieniem kradzieży i ujęciem na gorącym uczynku sprawcy kradzieży na miejsce został wezwany patrol Policji. Po przyjeździe do sklepu, funkcjonariusze Policji: M. C. i P. M. na podstawie zdjęcia z bazy KSIP i znaków charakterystycznych na twarzy i nodze - potwierdzili tożsamość J. K.. Następnie funkcjonariusze Policji przewieźli ujętego sprawcę kradzieży do (...) przy ul. (...)
(...) W. celem przeprowadzenia dalszych czynności.

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania świadka M. C. (k. 36 protokołu rozprawy), protokół zeznań świadka I. P. (k. 36 i 4), notatkę urzędową (k. 1), protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o wykroczeniu (k. 2), upoważnienie (k. 6), protokół zatrzymania rzeczy (k. 5-7).

Obwiniony w toku czynności wyjaśniających przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Obwiniony był uprzednio kilkakrotnie karany, w tym trzykrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu (k. 10-11).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu przyznanie się obwinionego do zarzucanego mu czynu w świetle całokształtu materiału dowodowego nie budzi wątpliwości.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka M. C. (k. 36 protokołu rozprawy). Świadek potwierdził na rozprawie treść sporządzonej przez siebie notatki urzędowej (k. 1) na okoliczność podjętej wobec obwinionego interwencji. W swojej relacji zarówno w ramach swobodnej wypowiedzi, jaki i na pytanie Sądu nie rozwinął w sposób szczególnie i wyczerpujący informacji, co do okoliczności faktycznych, których wystąpienie stwierdził w napisanej przez siebie notatce. Niepamięć świadka można jednak wytłumaczyć faktem upływu prawie 11 miesięcy od zajścia przedmiotowej kradzieży oraz liczbą podobnych interwencji podejmowanych we wskazanym okresie czasu. To samo odnosi się do faktu nie rozpoznania przez świadka okazanemu mu na rozprawie - wizerunku obwinionego. Ponadto świadek jako osoba zupełnie obca i bezstronna dla obwinionego, podejmujący w ramach pełnionej służby - interwencję na wezwanie pracowników sklepu nie miał powodów do bezpodstawnego obciążania obwinionego niekorzystnymi dla niego zeznaniami.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadka I. P. (k. 4). Relacja świadka jest spójna, logiczna, obiektywna i bezstronna. Świadek w pokrzywdzonym sklepie jest bowiem zatrudniona na stanowisku kasjera-sprzedawcy i w czasie dokonywania kradzieży przez obwinionego była wówczas w pracy oraz brała udział w jego ujęciu. Ponadto jest osobą zupełnie obcą dla obwinionego w związku z czym nie miała powodów do bezpodstawnego obciążania obwinionego niekorzystnymi dla niego zeznaniami.

Sąd dał także wiarę innym dowodom ujawnionym na rozprawie bez ich odczytywania w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatki urzędowej (k. 1), protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o wykroczeniu (k. 2), upoważnienia (k. 6) oraz stwierdzenia tożsamości (k. 7). Wskazane wyżej dowody nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron, zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby a ich treść nie budzi wątpliwości, co do ich autentyczności i prawdziwości. Z tych względów, Sąd uznał je za wiarygodne.

Karalność obwinionego ustalono w oparciu o dane z Krajowego Rejestru Karnego (k. 10-11) –ten dokument również jest wiarygodny, gdyż został wydany przez powołany do tego ustawowo organ państwowy.

Czyn opisany w art. 119 § 1 kw popełnia ten, kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia. Ustawodawca wobec sprawcy tego wykroczenia przewidział możliwość wymierzenia kary aresztu ograniczenia wolności albo grzywny.

Kodeks wykroczeń nie wyjaśnia pojęcia kradzieży, posługuje się tylko określeniem „kradnie”. Oznacza to, że do rozumienia tego przepisu należy odwołać się do treści art. 278 § 1 kk. Kradzież, zgodnie z rozumieniem przepisu art. 278 § 1 kk, jest zaborem rzeczy w celu jej przywłaszczenia. Zachowaniem polegającym na zaborze będzie przejęcie władztwa nad rzeczą, czyli w powszechnym rozumieniu objęcie rzeczy w posiadanie z jednoczesnym wyjęciem jej spod władztwa właściciela, objawiające się w przypadku przedmiotów materialnych jako wzięcie rzeczy do ręki, czy włożenie jej na przykład do kieszeni odzieży, torby czy plecaka. Niekiedy do umieszczenia rzeczy w miejscu znajdującym się poza władztwem jej właściciela potrzebne jest przemieszczenie jej na pewną odległość. Znamieniem czynu polegającego na kradzieży jest także działanie w celu przywłaszczenia, czyli podjęcie przez sprawcę już po zaborze zachowania ukierunkowanego na postąpieniu z rzeczą jak z własną, poprzez wyrażenie w jakikolwiek sposób chęci na przykład posiadania jej, używania, podarowania komuś lub zbycia.

Rzecz opisana w art. 119 § 1 kw ma być cudza – sprawca nie może zatem mieć wyłącznego tytułu do jej pełnej własności. Przedmiotem czynności wykonawczej ma być rzecz ruchoma, zgodnie z terminologią prawa cywilnego, a więc przedmiot materialny nie będący nieruchomością (a więc również pieniądze). Wreszcie w przypadku kradzieży opisanej w kodeksie wykroczeń wartość skradzionej rzeczy nie może przekraczać czwartej części minimalnego wynagrodzenia w czasie czynu i orzekania. W czasie orzekania wartość ta, określona w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 roku wynosi 1750 zł, wobec czego wartość przedmiotu kradzieży penalizowanej w art. 119 § 1 kw nie może przekraczać kwoty 437,50 (czteryście trzydzieści siedem, 50/100) złotych, zaś w czasie czynu kwoty 420 (czteryście dwadzieścia) złotych zgodnie z obowiązującym wówczas rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2012 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r.

W świetle przeprowadzonych na rozprawie dowodów, Sąd ustalił iż obwiniony chowając czekolady i kawę do plecaka, a następnie wychodząc z nimi ze sklepu (...) przy ul. (...) w W., bez uprzedniego zapłacenia przy kasie za wymienione artykuły spożywcze o łącznej wartości 280 (dwustu osiemdziesięciu) złotych dopuścił się zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 119 § 1 kw.

Obwiniony wypełnił także ustawowe znamię winy, rozumiane jako możliwość przypisania mu popełnienia wykroczenia. Zachodzi przesłanka pozytywna w postaci osiągnięcia przez sprawcę określonego przez ustawę wieku, poniżej którego osoba która dokonała czynu zabronionego nie ponosi winy w zakresie tego czynu. Jednocześnie brak jest negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania obwinionemu winy, takich jak na przykład niemożliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem.

Art. 1 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Nie ulega wątpliwości, iż czyn, którego dopuścił się J. K. był społecznie szkodliwy. Kradzież godzi w dobro jakim jest mienie: spenalizowanie czynu ma na celu ochronę własności. Brak jest jakiegokolwiek usprawiedliwienia dla motywacji obwinionego. Wprawdzie skradzione rzeczy były artykułami spożywczymi, jednakże nie był to produkty ani niezbędne, ani najpotrzebniejsze. Obwiniony od początku do końca swojego zachowania działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, chcąc zatrzymać dla siebie ukradzione w sklepie towary.

Sąd wymierzając karę obwinionemu kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 33 kw, którymi są: stopień społecznej szkodliwości czynu, cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego oraz rodzaj i rozmiar wyrządzonej szkody, stopień winy, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia.

Stopień społecznej szkodliwości oraz stopień winy były w przypadku powyżej opisanego wykroczenia znaczne. Wobec powyższych tylko kara aresztu w wymiarze 8(ośmiu) dni jest adekwatna zarówno do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak również do stopnia winy obwinionego. W ocenie Sądu jedynie kara o charakterze izolacyjnym może spełnić swoje cele, szczególnie w zakresie prewencji indywidualnej. Ponadto na orzeczoną karę wpływ miała uprzednia, kilkukrotna karalność obwinionego za przestępstwa, w tym trzykrotna za występki przeciwko mieniu tj. art. 280 § 1 kk, art. 278 § 1 kk(x2).

Wskazana uprzednia karalność obwinionego za przestępstwa przeciwko mieniu wskazująca na brak pozytywnej prognozy, co do przyszłego zachowania się obwinionego uzasadnia także niemożność zastosowania wobec obwinionego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary aresztu, o czym mowa w art. 42 § 1 kw.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw z uwagi na trudną sytuację materialną obwinionego, który jest osobą bezrobotną, Sąd zwolnił obwinionego w całości od poniesienia kosztów procesu, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.